Генрі Лонгфелло

Самсон

Перекладач: С. Голованівський

Згадайте цю легенду старовинну
про велетня, що острах наганя:
і вдачу він, і силу мав левину,
і лева розтерзав, мов те ягня.
Його спіймали й мучили кати,
а він терпів і не благав "не мучте".
Та здумали ще й в палац привести
його на глум під час бучної учти.

У розпачі від сміху та хули,
він сперся на колону серед зали,
і стеля обвалилась на столи,
довкіл яких кати бенкетували.
Все застелила курява, як дим,
в приміщенні розкішної їдальні.
Так, він загинув. Але разом з ним
загинули й кати його безжальні.

Є велетень-Самсон і серед нас.
Закутого не жаль його нікому.
Та горе нам, якщо у слушний час
він руки здійме в розпачі німому.
Хитнуться стіни давньої тюрми,
де свій полон пронизливий кляне він —
впаде на наші голови, я певен,
той світ, в якому тішимося ми.